

ДО ЮВІЛЕЮ Т.Г. ШЕВЧЕНКА

З метою вшанування творчої спадщини Тараса Григоровича Шевченка, виявлення творчо обдарованої молоді, розвитку її потенціалу, виховання у молодого покоління поваги до мови і традицій свого народу, підвищення рівня мовної освіти у Дніпропетровській державній фінансовій академії було проведено I етап V Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка. Завдання I етапу включали написання твору на одну із тем: «Кобзар у моєму житті», «Лист Т. Шевченкові», «Про що співає сьогодні Тарасова кобза».

С целью чествования творческого наследия Тараса Григорьевича Шевченко, выявления творчески одаренной молодежи, развития ее потенциала, воспитания у молодого поколения уважения, к языку и традициям своего народа, повышения уровня языкового образования в Днепрпетровской государственной финансовой академии был проведен I этап V Международного литературного конкурса школьной и студенческой молодежи имени Тараса Шевченко. Задания I этапа включали написание сочинения на одну из тем: «Кобзарь в моей жизни», «Письмо Т. Шевченко», «О чем поет сегодня Тарасова кобза».

With the purpose of honouring the artistic legacy of Taras Hryhorovych Shevchenko, exposure of gifted young people, development of their potential, promotion of respect to language and traditions of the nation, increase the level of linguistic education in Dnipropetrovs'k state financial academy the first stage of the V International literary competition of high schoolers and students n. a. Taras Shevchenko was conducted. Tasks of the first stage included writing a composition on one of the topics: «Kobza-player in my life», «A letter to T. Shevchenko», «What does Taras' kobza sing about?».

КОБЗАР У МОЄМУ ЖИТТІ

Анна Бодня

Моє знайомство з творчістю цього видатного поета розпочалося в дитинстві. Я, мала дівчина з неслухняним волоссям, відпочивала у бабусі в селі. Одного разу в післяобідній час, коли село поринає у полудневу дрімоту і чути лише шелест лагідного вітерцю та муркотіння кішки після смачного обіду, бабуля зачитала Шевченківський «Садок вишневий коло хати». У цих мелодійних словах я відчула тепло, любов та надзвичайну лагідність і спокій. Так у мою душу увійшов Тарас Шевченко, який там і досі, та й залишиться там назавжди. Ось так, наче з материнським молоком, в мене проникла і розрослася любов до своєї землі, своєї Батьківщини.

Пізніше я ознайомилася з багатьма творами Шевченка. Його вірші і картини (адже він був ще й талановитим художником!), торкаючись невідомих струн у серці, піднімали на поверхню мого ества такі емоції, яких я не відчувала ніколи в житті.

Цього року я відвідала виставу «Назар Стодоля» за п'єсою Т.Г. Шевченка в Дніпропетровському драматичному театрі, що носить його славне ім'я. Перед виставою ведучий ознайомив нас з історією написання твору. При цьому він порівнював те, про що співав Кобзар у свій час, із сьогоденням України, і в кінці продекламував декілька рядків із «Заповіту»:

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.

Слава Україні!

І... ось вони, ті емоції, про які я казала. Вони заповнили весь зал, проникли в душу кожного глядача, запалили іскру патріотизму навіть у серцях скептиків.

- Героям слава! - була відповідь.

Від тих спогадів у мене досі завмирає щось у грудях.

Так сталося, що у розпал подій в Україні я брала участь у програмі культурного обміну в Америці. Чомусь саме тоді, - так далеко від рідної землі і батьків, так далеко від свого дитинства і спогадів, так далеко від всього, що мені рідне, - я відчула бажання перечитати деякі вірші Шевченка. І неможливо передати мою вдячність Кобзарю за те, що він навчив мене любити Україну. Навчив мене кохати свою землю і пишатися тим, що я українка. Змусив сумувати за рідним краєм:

І стежечка, де ти ходила,
Колючим терном поросла.
Куди полинула, де ділась?
До кого ти перелетіла?
В чужій землі, в чужій сім'ї
Кого ти радуєш? До кого,
До кого руки приросли?
Віщує серце, що в палатах
Ти розкошуєш...

Або:

Ой три шляхи широкії
Докупи зійшлися.
На чужину з України
Брати розійшлися...

Читала вірші з циклу «В казематі», і в деяких рядках ніби поставали власні думки:

Свою Україну любіть,
Любіть її... Во врем'я люте,
В остатню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.

Що для мене Україна, окрім того, що вона – мій Дім? Це найдивовижніша природа – поля, лани, річки, це запах хліба, що його бабуся спекла до сніданку. Це ласкаві обійми матері, це наймелодійніша мова в світі, це найгероїчніший народ, і це душа. Душа Тараса Шевченка, яка розділилася на маленькі вразливі шматочки і опинилася у кожному слові написаних віршів і поем, у кожному мазку пензля цієї грандіозної людини. Душа України – це душа Шевченка.

Єлизавета Дегтярьова

Він загадка для мене, таємниця,
В житті моєму вчитель ще один.
Він змушує по-іншому дивиться
І думати по декілька годин.
Поет, прозаїк чи художник...
Ким був насправді цей похмурий чоловік?
Своїх творінь він мученик-сподвижник.
Кобзар – так зватимуть його повік.
І хоч тіло його під землею сховалось,
Хоч пам'ятник над ним давно стоїть,
Він – вічний, бо душа його зосталась
І жевріє вже більше двох століть.
У «Думці», «Заповіті», «Катерині»,
В «Тополі» височенній, уві «Сні»,
В «Бенкеті в Лисянці», на «Святі в Чигирині»,
В «Могилі розритій», а після – в «Тризні»,
В очах «Сови», у погляді «Сліпої»,
В страшній «Чумі», що йде вже «Три літа»,
В тій «Наймичці», що, хоч живе «В неволі»,
Та щастя має більше, ніж «Княжна»,
В «Дівочих ночах», у старій «Причинній»,
У «Долі», «Петрусеві», у «Сестрі»,
В «Лілеї», що «Зацвіла в долині»,
Де часом чутно «Молитви» старі,
Душа його вічна, і доти не згине,
Доки живе український наш рід,
Доки ми разом, доки – єдині,
Доки собою лишаємо слід!